

събрани на едно мѣсто. Горкото момиче хълцаше отъ плачъ и неможеше да поема. Люта жалость и мъка се четѣхъ по лицето ѝ. Тия хора, които така грозно се гаврехъ съ бѣдата на доктора, възмущавахъ душата ѝ. Това усилваше страданията ѝ . . . Боже мой, Боже мой, какъ нѣматъ милость!

Сълзитѣ облекчаватъ даже и безнадежнитѣ горести. А докторовата сѣдба бѣше още неизвѣстна и имаше мѣсто за надежда.

Лалка станъ, отри хубавото си бѣло лице, и сѣднъ при отворения прозорецъ за да извѣтрѣхтъ по-скоро диритѣ отъ сълзитѣ ѝ. Тя гледаше разсѣяно безъ да види минувачитѣ по улицата, които вървѣхъ безгрижно и равнодушно. Тоя жестокъ свѣтъ не съществуваше за неѣ, тя не искаше да види, нито да чуе нѣкого, защото цѣла бѣше пълна отъ одного.

Веднага бързо конско тупурканье привлече вниманието ѝ. Тя погледнъ и останъ прѣхласнѣта. Докторъ Соколовъ яхнѣлъ на бѣлъ конь се връщаше весело. Той ѣ поздрави учтиво и отминъ нататкъ. Въ радостѣта си, тя нито се сѣти да му отговори на поклонѣ, а като тикнѣта отъ неодолима сила, припнъ при гоститѣ и извика развълнувана:

— Докторъ Соколовъ се върна!

Неприятно учудвание се изобрази по повечето лица. Стефчовъ поблѣднѣ, на проговори ужъ небрѣжно:

— Трѣбва да го водѣтъ за новъ испитъ. Той нѣма лесно да избѣгне Диарбекиръ, или вѣжето.

Въ тоя мигъ той срѣщна прѣзрителния погледъ на Рада, който го уязви жестоко и внезапноъ пламкъ отъ гнѣвъ облѣ лицето му.

— Не думай, Кириако! Дано се отърве горкиятъ; мило ми е за младостѣта му, каза съ чувство кака Гинка.

Първитѣ подигравки възъ доктора паднахъ отъ языка; тѣ не идѣхъ отъ сърдцето. Свѣтлата искра въ човѣшката